

Na viděnou

Bylo toho moc. Utekl jsem do postelí
a vida, v nich už tma, jež předchází noc.

Jak chceš,
dodám, jako by se mě na něco ptala.

Jako bych měl možnost se nevyválet.

Navlékám tedy rukavice zmaru, na každý prst,
k předloktí. Budu-li až sem rozvoněn,
teprve pak asi předvedu ten správný sebezáchovný kabaret,

například kankán pohybem prostředníčku předvedu,
jindy levnou lascivitu, nyní naději, která by měla umírat poslední,
a vlastně by na její skon vůbec neměla přijít řada,
neboť já jsem tu zhášen, já se mám poručit,

protože je toho moc. Utekl jsem do postelí
a v nich už tma, jež předchází noc,

jak chceš,
dodá, jako bych se jí na něco ptal.

Neptal. Přiznávám jen dva trhance kosmického ticha:
Z hrdla, obepínaného korály zásvětní rosy,
a bědy fotek z dětství, když cosi je krouťí podél jejich příčné osy.

Není otázka, kde a jaký hrob, ale kdo tu o mně smlouvá,
nejsem si jistý, že bych psal tak vysokou poezii,
aby hvězdy sáhly pro slova k mé obhajobě.
Jestli mým nebem není strop.